

valleriskolen, og jeg kjender ogsaa Bogens Bestemmelser om Subordination. Men naar det ærede Medlem kun gjorde dette for bagefter at minde mig om Subordinationsanordningen af 1792, saa var dette overflødig; thi hvis det ærede Medlem kan mindes Behandlingen af den militære Straffelov heri Thinget, saa tør jeg antage, at han ogsaa vil mindes, at det netop var mig, som bestandig bragte i Erindring, hvad der staar i Subordinationsanordningen af 1792, en Anordning, som jeg, uagtet den er saa gammel, finder er meget fortræffelig, idet den netop stadig holder det humane Standpunkt for Nie, som skal iagttages af Befalingsmandene ligeoverfor de Underordnede. Men, siger det ærede Medlem, det er ikke nok at lære den Underordnede hans Pligter, man skal ogsaa lære ham, hvad der er de Overordnedes Pligt overfor ham; man skal altsaa ikke blot lære ham den lille Bog; men ogsaa Subordinationsanordningen af 1792. Ja, det kunde være meget godt, hvis der ikke var saa nendelig Meget at lære i den korte Tid; kan man i den lære Rekrutterne det absolut Nøddendige, er det allerede overmaade meget. Uddannelsesetidens Barighed er nemlig ogsaa et Moment, som man ikke tager tilstrækkelig Hensyn til, uagtet det dog ogsaa har sin Betydning, naar Tælen er om Rekrutternes Behandling, thi gaar man ned fra en længere til en kortere Tjenestetid, er man nødt til at stille strengere Fordringer til Rekrutterne; det Samme skal læres, men Kræfter og Cener maa anspees paa en helt anden Maade, netop paa Grund af den begrænsede Tid. — Jeg gjentager, og jeg vil præcisere det saa stærkt som muligt, at jeg ikke har taget Ordet og ikke vil tage Ordet for, at Rekrutterne skulle behandles daarligt; der bør fra alle Sider gøres Alt, hvad der er muligt, for at Rekrutterne kunne blive godt, human og retferdig behandlet; men idet jeg udtaler dette, maa jeg paa den anden Side beklage, at man vil i Rigsdagen fremkomme med Beskyldninger som dem, der idag ere fremfattede og stemplede Personer som særlig skyldige i at have behandlet Rekrutterne slet, selv om man tror, at det er rigtigt, naar det, man taler om, endnu ikke er bevist. Det kunde jo vise sig ikke at være fuldstændig rigtigt, og jeg spørger det ærede Medlem, som stiller sig som Forespørgger: Naar nu nogle af disse Exempler, som han i saa stor Detail har frembragt her, vise sig urigtige, har han da selv Personlighed nok til at stille sig i Bredshen, naar de Paagældende klage

over, at han i Folkethinget har ført Beskyldninger imod dem, som ved Undersøgelsen have vist sig at være ubegrundede, og bede Folkethinget om Samtykke til at anlægge Sag imod ham. Vil det ærede Medlem da tilraade Folkethinget at give sit Samtykke dertil og møde med sin Person, saa faar jeg Respekt for ham. Men jeg maa slutte med at gjentage, at jeg vilde have ønsket, at det ærede Medlem istedetfor at komme med sin Forespørgsel havde henvendt sig til Krigsministeren; det er min Tro, at Sagen da vilde være bleven tilstrækkelig undersøgt, og at Alt, hvad der med Billighed kunde fordræ, vilde være opnaaet, og der vilde derved tillige være opnaaet, at en Sag af denne Natur ikke havde faaet en Offentlighed, som er lidet ønskelig, særlig for Folkethinget.

O. Christensen: Jeg skal fatte mig meget kort; men jeg tror, det vil være rigtigt at gjøre det høie Thing opmærksomt paa, at naar her bestandig tales om, hvad der er Officerernes Pligt i Krigen, og hvorledes Forholdene ere paa en Rekruttskole, særlig en Rekruttskole for Kavalleriet og Traintonstabler, saa spiller dette, saavidt jeg kan se, ikke saaledes ind i hinanden, som man her har villet give det Udseende af. Nei, værtnod, jeg har prøvet begge Dele, baade Krig og Fred, men Resultatet er, at i Felten har man fuldt ud faaet Mennesker ud af Officererne. De have ikke blot været Officerer, men ogsaa Mennesker, og de have paa den anden Side ikke blot været Mennesker, men ogsaa Officerer; men de to Egenstaber har man daarlige nok fundet forenede hos dem i Fredens Dage. Jeg har for mit Vedkommende Intet at klage over fra den Tid, jeg var Soldat. Vi havde en Skoleforstander, som vi Alle endnu tage Gatten af for — da vi forlode ham, sagde vi, at vi glente ham ikke, saalænge Blodet rullede i vore Arer, — men jeg har set meget Andet i disse Forhold, som efter min Mening har været gruopækkende. Efter min Overbevisning er det imidlertid næsten en komplet Umulighed for en fornuftig Rekrut ved Kavalleri- og Traintonstabelskolerne at klage over Befalingsmand i den Tid, han er paa Skolen. Jeg skal ikke bruge for stærke Udtryk, men jeg bruger et Udtryk, der passer, naar jeg siger, at en saadan Karl vilde ligefrem blive udsat for at blive slaaet (Ufbrydelse). Ja, det er et godt dansk Udtryk; det betyder, at Guden vilde komme til at gaa i Stykker paa ham. Ell den høit-